

“Vi attenårige”

En pædagogisk underholdningsfilm, fortalt med glimrende dygtighed

Clive Donners engelske film “Vi attenårige”, (Some People, 1962), der i aftes havde fællespremiere i København på Nora og Merry, er en yderst sympatisk film, der gør propaganda for, at de unge kan få bedre udnyttelse af fritiden. Tre unge fyre der efter hasarderet motorcykelkørsel mistede kørekortet for et år går nu og dasker sure rundt uden rigtig at kunne tage sig noget fornuftigt til. De er meget optaget af de dyre pigtrådsinstrumenter, de nyder at spille på, men de har ingen steder at øve sig. Efter en tankeløs bølgeagtig adfærd i en kirke får de imidlertid kontakt med Kenneth More, der i sin fritid fra testflyvepladsen nær ved Bristol, hvor det hele foregår, og han lader dem bruge sit klublokale, når det ikke bruges. Han behandler dem aldeles rigtigt, uden prædikeri og uden kæleri, men ganske nøgternt og fornuftigt. De bliver glødende optaget af klubben, der er tilsluttet Hertugen af Edinburghs

spejderagtige organisation. Vi slipper for den helt store happy ending, men forstår, at vanskelighederne nu er ryddet til side.

I referat lyder filmen langt banalere end den vitterlig er. Både de unge og de voksne ter sig og ser ud og snakker med beundringsværdig naturlighed. Filmen er blottet for sentimentalitet og pegepinderi. Den giver besked på en ukonventionel måde. Den måde, de unge gør op med en kynisk kammerat på, vil desuden revidere de forlorne idealer, mange unge har; men man mærker sig med glæde, at også kynikeren får stanget klubfolkene nogle hvasse bemærkninger ud, der ikke uden videre lader sig affeje. Denne pædagogiske film er fortalt med blændende personinstruktion, ypperlig tempofornemmelse og udmærket miljøbeskrivelse. Clive Donner er bestemt en af dem, vi skal regne med.

Bj. R

